

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **J. R. A.**, narozen dne X,
státní příslušník Afghánské islámské republiky,
toho času v Z. P. Z. C. B.,
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Hládkov 701/4, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**,
sídlem Křižíkova 8, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2020, č. j. KRPS-260716-21/ČJ-2020-010026,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2020, č. j. KRPS-260716-21/ČJ-2020-010026, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví, jímž žalovaná zajistila žalobce dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců za území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“)]. Dobu zajištění stanovila na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Žalovaná uvedla, že žalobce přicestoval nelegálně a bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu. Žalovaná zjistila shodu daktyloskopické karty, neboť žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Proto započne s kroky dle nařízení Dublin III, podle nějž má být žalobce zajištěn v zařízení pro cizince, odkud bude navrácen do státu, v němž má požádáno o mezinárodní ochranu. S ohledem na to, že předání do Rumunska nebylo možné provést do 48 hodin z důvodu zajištění nezbytných náležitostí k zabezpečení vlastní realizace předání, žalovaná zajistila žalobce dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zároveň dospěla k názoru, že žalobce neposkytuje záruku dobrovolného návratu do země, ve které požádal o mezinárodní ochranu (Rumunska).
3. Žalovaná se dále zabývala otázkou, zda je žalobci možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Uvedla, že žalobce nemá v České republice žádnou stálou adresu místa pobytu, kde by se zdržoval, není předpoklad, že by se pravidelně osobně hlásil na útvaru police, nedisponuje finančními prostředky, jež by mohl použít jako finanční záruku a zároveň zde není nikdo, kdo by za něj finanční záruku složil. Tyto skutečnosti potvrdil žalobce v protokolu o podání vysvětlení. Z těchto důvodů vyhodnotila využití zvláštní opatření za účelem vycestování jako zjevně neúčelné. Vyšla také z toho, že žalobci bylo umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku a pobývat tam do rozhodnutí o mezinárodní žádosti, žalobce však Rumunsko opustil nelegální cestou a odjel do České republiky s cílem pokračovat (nelegálně) dále do Německa. Z toho plyne, že žalobce nerespektoval mírnější opatření využitá v Rumunsku, existuje proto důvodný předpoklad, že nebude respektovat ani mírnější opatření uložené Českou republikou a opustí území České republiky. Dle žalované je tak jednoznačně prokázána existence vážného nebezpečí útěku a nerespektování právních norem. Žalovaná zároveň dospěla k závěru, že zásah do žalobcova soukromého a rodinného života nebude nepřiměřený a v zemi, kam má být žalobce předán, neexistují systémové nedostatky řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobce takové nedostatky ani nenamítá.
4. Žalovaná stanovila dobu zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 20. 10. 2020. Při stanovení doby zajištění vycházela z toho, že je shromážděno dostatečné množství podkladů, na základě kterých je prokázán neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území České republiky a skutečnost, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Dále žalovaná přihlédla k délce dublinského řízení, jež je prováděno oddělením Dublinského střediska Ministerstva vnitra, v rámci kterého bude rozhodnuto o předání žalobce na území státu příslušného k rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dublinská řízení trvají podle informací žalované okolo 50 dnů. Dublinské středisko musí v této době předložit žádost o přijetí zpět účastníka řízení (čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III) ve lhůtě jednoho měsíce, lhůta pro odpověď dotčeného státu činí maximálně 14 dnů od okamžiku obdržení žádosti, po kladné odpovědi nebo neobdržení odpovědi je dublinské středisko povinno oznámit

účastníků řízení přemístění v souladu s čl. 27 nařízení Dublin III, proti němuž může žalobce podat opravný prostředek. Dále je žalovaná povinna zajistit letenku pro návrat žalobce. Žalovaná dospěla k závěru, že předání je v rámci stanovené doby reálné, přičemž doba byla stanovena tak, aby byla co nejkratší.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobce v žalobě brojí proti stanovení doby, na kterou byl zajištěn. Uvedl, že z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Obsáhle citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 112/2018-83, z něž mj. plyne, že čl. 28 nařízení Dublin III sice nestanoví maximální dobu zajištění, nicméně z pododstavce 1 ve spojení s pododstavcem 4 implicitně maximální doba vyplývá. Nepostačí spoléhat se na to, že správní orgán v případě uplynutí lhůt dostojí své povinnosti podle čl. 28 odst. 3 pododstavce čtvrtého nařízení Dublin III a cizince okamžitě propustí. Pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o zajištění by totiž i v takovém případě mohlo sloužit jako titul k dalšímu omezování osobní svobody cizince. Již samotná potencialita takového stavu, který by byl v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III, způsobuje nezákonnost rozhodnutí o zajištění.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení a shrnula argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. K uplatněnému žalobnímu bodu uvedla, že ze spisového materiálu plyne, že v řízení postupovala řádně a bez nedůvodných průtahů a činila veškeré kroky k tomu, aby zajištění žalobce trvalo co nejkratší dobu. Při svém rozhodování se neodchýlila od mezí správního uvážení a vycházela ze zjištěného stavu věci. Konstatovala, že Dublinské řízení do Rumunska trvá okolo 90 dnů a dobu zajištění na 60 dnů považuje za nezbytně nutnou. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Hlídka policie dne 20. 10. 2020 zjistila, že v areálu společnosti I. v K. N. V. byl v nákladním automobilu nalezen žalobce. Žalobce uvedl, že pochází z Afghánistánu a nepředložil žádný doklad totožnosti.
8. Z databáze Eurodac vyplynulo, že byla nalezena shoda s ID X. Žalobci byl vydán dne 9. 10. 2020 průkaz žadatele o udělení azylu č. X, který měl žalobce u sebe.
9. V rámci podání vysvětlení dne 21. 10. 2020 žalobce uvedl, že se narodil dne X v K.. Před třemi lety se vydal na cestu z Afghánistánu, přesné datum si nepamatoval. Odešel, neboť Tálibán chtěl, aby pro ně pracoval pod pohrůžkou smrti. Odešel sám, jeho rodina, tedy rodiče, 5 bratrů a 7 sester, zůstali v K.. Je s nimi v telefonickém kontaktu, ale již dva měsíce s nimi nemluvil. Z Afghánistánu se vydal pěšky do Pákistánu, pak dále do Íránu a do Turecka. V Turecku zůstal dva roky, pracoval ve společnosti na kalhoty. Poté z Turecka šel asi 6 nebo 7 dní pěšky do Řecka, kde se zdržel 10 až 12 dnů. Následně odcestoval do Makedonie a do Srbska. V Srbsku byl 5 až 6 měsíců v uprchlickém táboře, pak odešel pěšky do Rumunska, kde potkal pána s dodávkou, kterému zaplatil 2 000 euro. Ten jej dovezl na parkoviště, kde ho jiný pán, kterého neznal, naložil do návěsu nákladního vozidla. Za to zaplatil 3 000 euro. Tam byli 3 další osoby. Řidič nákladního vozidla o nich nevěděl, v předmětnou dobu spal. Peníze na cestu měl z domova, půjčila mu je rodina. Z Rumunska přijel až do České republiky, cesta trvala 3 dny a neví, přes které státy

cestoval. Auto mělo po cestě dvě zastávky, ale oni nevystupovali. Následně na třetí zastávce vystoupili v nějaké továrně, kam pracovníci zavolali hlídku policie. Jeho rodným jazykem je pašto. Uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, cítí se zdravý, nepoužívá žádné návykové látky ani léky. Cestovní pas nikdy neměl a občanský průkaz nechal v Afghánistánu, řidičský průkaz nemá. České republika nebyla cílem jeho cesty, chtěl do Německa. V místě, kde s rodinou žili, probíhá válka s Tálibánem. Zároveň měl problém s rodiči. V případě návratu mu hrozí, že by přišel o život v boji s Tálibánem. Věděl, že se v celém světě vyskytuje „nějaký virus“, nevěděl ale, že je zákaz vstupu do České republiky, testován na přítomnost SARS-Cov-2 byl v Rumunsku před 10 až 12 dny. Byl si vědom, že nebyl oprávněn vstoupit na území České republiky. Vypověděl, že v žádné jiné zemi Evropské unie nežádal o mezinárodní ochranu. Je si vědom toho, že je možné žádat pouze v jednom státě. Nevěděl, zda bude žádat v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Do Afghánistánu se nechce vrátit, ačkoliv by se mohl vrátit ke své rodině, chtěl by žít v Evropě. V České republice nemá žádné vazby, v Evropské unii nemá žádného přímého příbuzného. Uvedl, že v případě návratu do vlasti mu hrozí zásah do soukromého a rodinného života, neboť nechce být nucen pracovat pro Tálibán. Nemá finanční prostředky na vycestování a není schopen složit finanční záruku.

10. Dne 21. 10. 2020 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jež bylo prvním úkonem v řízení.
11. Dne 22. 10. 2020 vyrozuměla žalovaná Dublinské středisko Ministerstva vnitra o zjištění shody v systému EURODAC ve vztahu k žalobci. Součástí správního spisu je oznámení Ministerstva vnitra ze dne 30. 10. 2020, č. j. OAM-642/DS-PR-2020, v němž žalovanou informovalo, že došlo k zahájení řízení podle nařízení Dublin III a dne 30. 10. 2020 byla odeslána žádost o přijetí žalobce zpět. Přípisem ze dne 13. 11. 2020 informovalo Ministerstvo vnitra žalovanou, že Rumunsko dne 12. 11. 2020 přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět, žalobce má být předán do 24. 12. 2020.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a po odstranění vad žaloby, které bylo učiněno ve lhůtě pro podání žaloby (s ohledem na aplikaci § 35 odst. 10 s. ř. s.), splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Posouzení žalobních bodů

13. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaná stanovila dobu zajištění na 60 dnů, což žalobce považuje za rozporné s právními předpisy i judikaturou NSS.
14. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, nelze-li účinně

uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

15. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Podle odstavce 4 téhož ustanovení policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
16. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
17. Podle čl. 28 odst. 3 pododstavce 1 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Podle pododstavce 2 téhož ustanovení pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Podle pododstavce 3 téhož ustanovení pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. A následně podle pododstavce 4 téhož ustanovení v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.
18. Podle čl. 28 odst. 3 pododstavec 1 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Podle pododstavce 2

téhož ustanovení pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Podle pododstavce 3 téhož ustanovení pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. A následně podle pododstavce 4 téhož ustanovení v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

19. Výkladem přípustné doby zajištění se již NSS podrobně zabýval, jak správně uvedl žalobce. Konkrétně v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, NSS vysvětlil, jakým způsobem má žalovaný při určení doby zajištění postupovat. Uvedl, že výše citovaný čl. 28 nařízení Dublin III nestanoví maximální dobu trvání zajištění. V prvním odstavci obecně stanoví, že zajištění musí být co nejkratší. V pododstavci čtvrtém však skýtá jasnější „návod“. Podle něj cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Z těchto dvou lhůt tak nařízení implicitně činí zároveň maximální doby trvání zajištění.
20. V rozsudku ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013-59, NSS dále uvedl, že otázka, zda byl cizinec fakticky zajištěn déle, než zákon připouští, případně po jakou dobu toto nedovolené zajištění trvalo, není rozhodující. Je-li předmětem soudního přezkumu posouzení zákonnosti správního rozhodnutí, pak i kdyby nežádoucí následek ve formě reálného překročení limitní doby zajištění v individuálním případě nenastal, nezákonnost rozhodnutí o prodloužení zajištění zakládá již jen fakt, že toto rozhodnutí pro takový nezákonný postup otevíralo prostor. V kontextu tohoto rozhodnutí je pak nutno tyto maximální doby zajištění respektovat již v rámci stanovení doby zajištění cizince v rozhodnutí o jeho zajištění. Nepostačuje spoléhání se na to, že správní orgán v případě uplynutí lhůt dostojí své povinnosti podle čl. 28 odstavce třetího, pododstavce čtvrtého nařízení Dublin III a cizince okamžitě propustí. Jeho pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o zajištění by totiž i v takovém případě mohlo sloužit jako titul k dalšímu omezování osobní svobody cizince. Již samotná potencialita takového stavu, který by byl zjevně v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III, by způsobovala nezákonnost rozhodnutí o zajištění. Z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III tedy plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že

by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění.

21. NSS ve výše citovaném rozsudku č. j. 7 Azs 11/2015-32 také uvedl, že při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (tzn. do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu). Na výše uvedené závěry navázal NSS též v dalších věcech (např. v žalobcem zmíněném rozsudku NSS ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 112/2018-83, či v rozsudcích dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72, ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017-64, a ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 108/2019-35).
22. Soud neshledal důvod se od výše uvedených závěrů v projednávané věci odchýlit.
23. Ze správního spisu plyne, že žalobce se ocitl na území České republiky nelegálně bez pobytového oprávnění (vízum, povolení k pobytu apod.). Žalovaná přistoupila k zajištění žalobce, neboť zjistila, že žalobce již požádal o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Ze správního spisu také plyne, že přítomnost (neoprávněného) pobytu žalobce na území České republiky byla zjištěna dne 20. 10. 2020 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 10. 2020. V České republice žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany prozatím nepodal. V době vydání napadeného rozhodnutí se tak žalobce nacházel v situaci, na kterou dopadá čl. 24 nařízení Dublin III. Žádost o přijetí žalobce zpět byla na základě shody otisků prstů v systému Eurodac odeslána Rumunsku až dne 30. 10. 2020. Je tedy zřejmé, že žalobce byl zajištěn v oné první fázi procesu přemístění (tj. do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V této fázi žalovaná mohla dobu zajištění v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III stanovit maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že v režimu čl. 24 nařízení Dublin III, na který se zajištění dle čl. 28 téhož nařízení rovněž vztahuje, není v zemi, která vede dublinské řízení, podána žádost o udělení mezinárodní ochrany. Na tuto situaci čl. 28 odst. 3 pododstavec druhý nepamatuje, jde o mezeru v právu. Jelikož „spouštěčem“ pro postup dle čl. 24 nařízení Dublin III není podání žádosti o mezinárodní ochrany (na rozdíl od čl. 21 a 23), nýbrž zjištění, že se cizinec zdržuje bez povolení k pobytu na území jiného členského státu Evropské unie, je třeba lhůtu pro předložení žádosti o přijetí cizince zpět odvíjet od okamžiku, kdy orgány daného státu zjistily přítomnost cizince na jejich území. K tomu v posuzovaném případě došlo dne 20. 10. 2020. Žádost o přijetí žalobce zpět tak měly české orgány podat ve lhůtě jednoho měsíce po 20. 10. 2020. V případě, že by rumunská strana nereagovala dostatečně urychleně, má žalovaná možnost dobu zajištění v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III prodloužit (následně po podání žádosti o převzetí či přijetí zpět).
24. NSS závěrem výše citovaného rozsudku č. j. 7 Azs 11/2015-32 také uvedl, že výše provedená interpretace zdánlivě klade na správní orgán větší nároky, co se týče frekvence

rozhodování o prodlužování doby trvání zajištění. Dospěl ale k závěru, že se nejedná o nepřiměřené nároky. Nebude-li proti rozhodnutí o přemístění podán opravný prostředek s odkladným účinkem, lze reálně předpokládat, že správní orgán rozhodne o prodloužení doby trvání zajištění pouze jednou. Není totiž nijak nucen odkládat svou žádost o převzetí nebo přijetí zpět až na konec stanovené jednoměsíční lhůty. Stejně tak ani pro realizaci přemístění není nutné využít celou šestitýdenní lhůtu. Požadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, tak spíše přispívá k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. Tento požadavek je vyjádřen nejen v samotném čl. 28 nařízení Dublin III, ale vyplývá také například z čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; k tomu srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 11. 2008 ve věci Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, či rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).

25. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaná stanovila dobu zajištění v délce 60 dní, což je výrazně delší doba, než po kterou mohla v této fázi řízení žalobce zajistit (30 dnů). Postupovala tedy v rozporu s právními předpisy i uvedenou judikaturou. Žalobní bod je důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že uplatněný žalobní bod brojící proti nesprávnému stanovení doby trvání zajištění je důvodný, a proto soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Soud současně nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci žádné prokazatelné náklady nevznikly, neboť je v tomto řízení osvobozen od soudních poplatků [§ 11 odst. 1 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů] a zástupce z řady advokátů mu byl ustanoven soudem, jeho odměnu proto hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.).
28. Soud nepřehlédl, že zástupce žalobce žádal přiznání odměny za zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby, a to za přípravu a převzetí zastoupení a dále za sepsání doplnění žaloby. Soud však nemohl pominout, že šlo o zástupce ustanoveného soudem (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 12. 11. 2020, č. j. 46 A 19/2020-18), přičemž výběr tohoto zástupce nebyl náhodný, ale byl učiněn na přání žalobce a nepřímo i na přání samotného zástupce (součástí původní blanketní žaloby bylo jeho čestné prohlášení ze dne 3. 11. 2020, že je s případem žalobce obecně obeznámen a je připraven přijmout jeho zastoupení). Za situace, kdy zástupce žalobce takto sám iniciativně převzal zastoupení žalobce, je třeba na úkon právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nahlížet jako na úkon právní služby provedený zcela mimo rámec tohoto řízení, a to na náklady samotného zástupce žalobce v rámci jeho setrvalé uplatňované podnikatelské strategie (jež je soudu zřejmá z jiných řízení) spočívající ve vyhledávání klientů v zařízeních pro zajištění cizinců za účelem vytvoření předpokladů pro to, aby byl následně soudem ustanoven jejich zástupcem a získal nárok na poskytnutí odměny a náhrad ze státního rozpočtu bez ohledu na výsledek řízení (srov. § 35 odst. 10 větu první za středníkem s. ř. s.). Z tohoto důvodu

soud uznal za relevantní úkon právní služby toliko seps doplnění žaloby, naproti tomu za úkon spočívající v převzetí zastoupení zástupci žalobce odměna nenáleží.

29. Soud proto přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování ve výši 4 114 Kč, která je tvořena odměnou advokáta za jeden účelný úkon právní služby ve výši 3 100 Kč [seps doplnění žaloby; § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a náhradou hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %, tj. ve výši 714 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. prosince 2020

Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně